

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การดำเนินชีวิตของมนุษย์ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน แสดงให้เห็นถึงวิวัฒนาการของมนุษย์ที่รู้จักสร้างสรรค์ตนเองและสังคมตลอดมาทุกยุคทุกสมัย การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงชีวิตความเป็นอยู่และสิ่งแวดล้อมมาที่ดียิ่งขึ้นได้โดยอาศัยผลผลิตทางด้านความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดจากแรงบันดาลใจ เกิดจากการแก้ปัญหาและ เกิดจากความตั้งใจที่จะปรับปรุงชีวิตและความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ผลผลิตทางด้านความคิดสร้างสรรค์ก็ต้องอาศัยทั้งการฝึกฝนความคิด จินตนาการ ประกอบด้วย ความอดสาหะพากเพียร พยายามอย่างที่สุดไม่ยอมเลิกล้มเลิกความตั้งใจ ความสำเร็จ ความคิดสร้างสรรค์ จึงเป็นทักษะทางสติปัญญาที่สำคัญของสมาชิกในสังคม ที่ต้องการความเจริญก้าวหน้าปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนา การพัฒนาประเทศจะดำเนินไปได้อย่างไรนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะของพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศเป็นสำคัญ ฉะนั้นการพัฒนาคุณภาพของประชาชนจึงเป็นสิ่งจำเป็นของการพัฒนาประเทศ การศึกษาเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพของประชากร (กรมวิชาการ, 2534)

ในการพัฒนาประเทศชาติ ให้เจริญก้าวหน้าขึ้น ควรจะต้องมีการพัฒนาทุก ๆ ด้าน ไปพร้อมๆ ด้วยกัน คือ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรมในการพัฒนาดังกล่าวนี้น่าจะเป็นต้องอาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือ เพราะการศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุด ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาด้านสิ่งต่าง ๆ ในสังคม (ภิญโญ สาธร, 2526) ดังนั้น ผู้ปกครองประเทศจึงควรให้การศึกษาคือเป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและนิสัยมนุษย์ เพื่อก่อให้เกิดรัฐที่มีความสมานสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งถ้าหากระบบการศึกษาดีแล้ว พลเมืองก็จะมีการศึกษาที่ดีตามไปด้วย เขาจะสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ได้เป็นอย่างดี การจะพัฒนาปรับปรุงสิ่งใดย่อมทำได้ง่าย (เพลเรต, อ้างถึงใน ภิญโญ สาธร, 2526) นอกจากนี้ การศึกษายังเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการดำรงชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบัน เพราะในการดำรงชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบัน มิใช่เพียงมีอาหารกิน มีเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มมีที่อยู่อาศัย และยารักษาโรคในเวลาเจ็บป่วยเท่านั้น แต่จำเป็นต้องมีความรู้ ความคิด ทักษะและทัศนคติที่จะหาแนวทางเลี้ยงชีพ พร้อมทั้งรู้จักแก้ปัญหาและปรับตัวเอง

วให้เข้ากับสภาพแวดล้อม และปรับสภาพแวดล้อมให้เข้ากับตนเองได้ หากไม่มีชีวิตจะปราศจากความสุขสังคมที่ไม่สามารถให้บริการก็อยู่ได้ทั้ง 5 นี้ แต่สมาชิกของตนได้ก็จะเป็นสังคมที่ปราศจากความสงบ และสันติ (สปีนทท์ เกตทัต, 2521) ในขณะที่ความด้อยคุณภาพของบุคคลในสังคมที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการขาดความรู้ความสามารถที่จะนำความรู้มาประยุกต์ใช้กับหน้าที่ที่ปฏิบัติ หรือไม่สามารถแก้ปัญหาที่เผชิญหรือไม่สามารถวิเคราะห์สิ่งรอบ ๆ ข้างด้วยเหตุผล ตลอดจนประเพณีคตินิยมของนครธรรม ต่างก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง ในฐานะที่เป็นผลผลิตทางการศึกษา (พยอม ตันมณี, 2525) ทั้งนี้ เนื่องจากสังคมคาดหวังให้คนทำอะไรที่ดี ๆ ให้กับสังคมอีกเป็นอันมาก สังคมบกพร่องอย่างไร สังคมมีศีลธรรมไม่ใช่อะไร ก็จะมาคาดหวังเอาที่ระบบการศึกษา หลักสูตร ดูเหมือนว่าจะจะเป็นสิ่งที่บรรจุทุกสิ่งทุกอย่างไว้ไม่ให้บกพร่อง (เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์, 2537)

เมื่อพิจารณาความสำคัญของการศึกษาดังกล่าวข้างต้น พบว่านักการศึกษาและคนส่วนใหญ่มีความเชื่อว่า การศึกษาเป็นเครื่องมือและแนวทางในการพัฒนาคน และคนที่ได้รับการศึกษาอย่างดีจะออกไปสร้างสรรค์ให้สังคมเจริญก้าวหน้า แต่การที่จะจัดการศึกษาให้กับพลเมืองของประเทศให้ดำเนินไปอย่างมีระบบแบบแผน และมีประสิทธิภาพย่อมจะต้องอาศัยหลักสูตร เป็นแม่บทในการจัดการศึกษา เพราะหลักสูตร คือ ข้อกำหนดเกี่ยวกับการเรียนที่ได้กำหนดแนวทางและจุดมุ่งหมายทางการศึกษาเอาไว้ การจัดการศึกษาในประเทศก็ตามจะไม่สำเร็จลุล่วงไปตามที่กำหนดไว้ถ้าไม่มีหลักสูตรเป็นโครงการและเป็นแนวทางในการศึกษา (สุมิตร คุณากร, 2523)

การศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาเพื่อปวงชน อันเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่อารยชนทั่วโลกต่างถือเป็นหน้าที่ที่รัฐพึงจัดให้กับประชาชนทุกคน ดังที่ ชีระ รุญเจริญ, (2525) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาในประเทศไทยทุกระดับ ไม่มีการศึกษาระดับใด ที่จะจัดบริการให้แก่ประชาชนได้อย่างกว้างขวางและถึง เท่ากับการศึกษาในระดับประถมศึกษาและ กมล ภูประเสริฐ (2527) ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการศึกษาในระดับประถมศึกษาไว้ว่า การประถมศึกษา เป็นการศึกษาที่รัฐจะต้องใช้งบประมาณมากกว่าการศึกษาระดับอื่น เพราะเป็นการศึกษาภาคบังคับที่รัฐจะต้องจัดให้แก่ประชาชนอย่างทั่วถึง เพื่อให้ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสงบสุข ตลอดทั้งช่วยพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

การจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาภาคบังคับที่รัฐให้เปล่า โดยมุ่งหวังใน การพัฒนาคุณภาพของประชากรให้มีความรู้ในประสบการณ์ขั้นพื้นฐาน ที่จะสามารถพัฒนาตนเอง ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ คุณธรรม จริยธรรม มีสติปัญญา คิดเป็นแก้ปัญหาเป็น ทั้งให้มีความรู้มี ประสบการณ์พอที่จะนำพาตนไปสู่ความสำเร็จ ในการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องครองครองธรรม และ รู้หน้าที่พร้อมจะปฏิบัติหน้าที่ของตนเอง ต่อท้องถิ่น ต่อชาติบ้านเมือง อย่างผู้รู้คิด เมื่อเรียนจบ กระบวนการ จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานนี้แล้ว

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ได้จัดการเรียน การสอนแยกเป็นกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ คือ กลุ่มทักษะ เป็นกลุ่มที่เป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ มีวิชาภาษาไทย และวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต มีสาระเนื้อหาให้ความรู้ เกี่ยวกับประสบการณ์เพื่อศึกษาให้ผู้เรียนมี ได้พัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมแก่ผู้เรียน ประกอบด้วยวิชา จริยศึกษา ศิลปะศึกษา พลศึกษา และดนตรีนาฏศิลป์ กลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพ ซึ่งมุ่งศึกษาให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการทำงาน ทำงานเป็น รู้จักเลือกงานที่เหมาะสมกับตน และทำงาน ร่วมกับผู้อื่นได้ดี กลุ่มทักษะและประสบการณ์ที่กล่าวมานี้ เป็นแค่เพียงแนวทางที่กำหนดไว้ว่า หลักสูตร ส่วนการนำเอาประสบการณ์ความรู้ต่าง ๆ นำเข้าไปสู่ห้องเรียนในแต่ละโรงเรียนย่อมมี ความหลากหลายของปัจจัย ตามสภาพการของศักยภาพของโรงเรียนที่จะรับได้

วิชาพลศึกษา เป็นวิชาหนึ่งที่บรรจุอยู่ในกลุ่มประสบการณ์สร้างเสริมลักษณะนิสัย ของ หลักสูตรประถมศึกษา ซึ่งเป็นวิชาที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ให้นักเรียนมีการพัฒนาเจริญงอกงามทั้งด้าน ร่างกาย จิตใจ มุ่งพัฒนาคนให้มีบุคลิกภาพที่ปรารถนา เป็นที่ยอมรับของสังคม และเป็นผลทางด้าน อารมณ์และสุขภาพจิตอีกด้วย หากโรงเรียนจัดการเรียนการสอน กลุ่มประสบการณ์สร้างเสริม ลักษณะนิสัยวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรกำหนดก็จะทำให้นักเรียนเป็นผู้มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงทั้งทาง ด้านร่างกาย และจิตใจ สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ก่อให้เกิดการปรับปรุงมาตรฐาน ด้านความเป็นอยู่ของบุคคลมีอนามัยดี มีคุณภาพชีวิตที่สูงขึ้น ส่งผล รวมถึงการพัฒนาชุมชน และประเทศชาติ

วิชาพลศึกษาในหลักสูตรประถมศึกษาได้มีการปรับปรุงปรับเปลี่ยนเนื้อหา โครงสร้าง จุดประสงค์ของวิชาพลศึกษาอยู่เสมอ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมการ เมือง และให้เหมาะสมกับสภาพแต่ละท้องถิ่น เมื่อมีหลักสูตรที่ดีที่ได้รับการพิจารณากลับกรองมา อย่างดี เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปฏิบัติ แต่สิ่งสำคัญที่จะทำให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุ ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรก็คือการนำหลักสูตรไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพหรือการนำหลักสูตรไปสู่

การปฏิบัติให้บรรลุผลตามเป้าหมายนั่นเอง ครูผู้สอนและผู้บริหาร รวมทั้งความสามารถในการแปลงหลักสูตร ไปสู่การสอนได้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น ซึ่งมีองค์ประกอบหลายด้าน เช่น การจัดปัจจัยต่างๆ ทางการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อมทางการศึกษา และอุปกรณ์ทางการศึกษา ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเตรียมอุปกรณ์ การเตรียมบุคลากร เอกสารคู่มือการใช้หลักสูตร การจัดเตรียมสื่อ และวัสดุอุปกรณ์การสอน การจัดอาคารสถานที่ และการจัดการเรียนการสอน ซึ่งรวมถึงการสอนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ซึ่งพิจารณาได้จากความสามารถในการจัดการเรียนการสอน การวัดประเมินผลและการใช้สื่ออุปกรณ์ (สุมิตร คุณากร 2523) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของยุหะ มานะภักดี (2533) ที่กล่าวว่า ถ้าการนำหลักสูตรไปใช้ไม่มีประสิทธิภาพแล้ว ผลที่เกิดจากปฏิบัติจะมีน้อย ดังนั้นหัวใจของการศึกษาคือการนำหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง

งานความเป็นจริงแล้ว การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาพบว่ามีปัญหามากมายที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรและไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้ ซึ่งพบปัญหาต่างๆ เหล่านี้ อาจเกิดจากตัวแปรต่างๆ ที่เป็นปัญหา ในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เช่น ขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ ขาดอุปกรณ์หรือไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารหรือนักเรียนได้รับการอบรมที่ไม่ถูกวิธีดังผลการวิจัยของ ชิลเวสเตอร์ อ่างถึงน ศิริวรรณ ฉายวิมล (2538) ที่พบว่า ครูพลศึกษาที่มีวุฒิปริญญา และสูงกว่าจะมีความเข้าใจหลักการและวิธีการสอนพลศึกษาที่ดีกว่า ส่วนครูไม่มีวุฒิทางพลศึกษาส่วนใหญ่สอนโดยปล่อยให้นักเรียนมีส่วนร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามลำพัง เพราะไม่มีหลักการ และวิธีการสอนพลศึกษาเป็นเหตุให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ Korri, (1974) ยังพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตอบสนองความต้องการและความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงการสอนมากเกินไปทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จตุรงค์ เหมรา (2536) ที่ พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่มีอาคารฝึกพลศึกษาไม่เพียงพอ และงานรับผิดชอบของครูพลศึกษามีมาก นอกจากปัญหาต่างๆ เหล่านี้แล้ว สิ่งที่สำคัญมากๆ อีกประการหนึ่ง ในการจัดกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาก็คือ ความรู้ความเข้าใจในโปรแกรมพลศึกษาตั้งผลการวิจัย ของ วิลลาร์ด (Willard, 1974) ยังพบว่า ครู และผู้บริหารมีความรู้ในโปรแกรมพลศึกษา มีทัศนคติต่อโปรแกรมพลศึกษาแตกต่างกัน

จากปัญหา และข้อค้นพบต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยวิชาพลศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โรงเรียนสังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11 ผลที่จะได้เป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาหลักสูตร ซึ่งจะ เป็นผลให้การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยวิชาพลศึกษา โรงเรียนในเขตการศึกษา 11 และโรงเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลมากขึ้นต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยในวิชาพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยในวิชาพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ระหว่างผู้บริหารกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6
3. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยในวิชาพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่นอกเขตอำเภอเมือง

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) โดยวัดความคิดเห็นจากผู้บริหารและครูผู้สอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยวิชาพลศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ที่ใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11

1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น

วันเวลาในการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างไม่มีผลกระทบต่อการวิจัยในครั้งนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามให้คำตอบที่เชื่อถือได้และตรงกับสภาพความเป็นจริง

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ผู้บริหาร หมายถึง ครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หรือ หัวหน้าสถานศึกษา

1.5.2 ครูผู้สอน หมายถึง ครูที่ทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา

สังกัดเขตการศึกษา 11

1.5.3 โรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11 ประกอบด้วย

1. จังหวัดนครราชสีมา
2. จังหวัดสุรินทร์
3. จังหวัดศีร์ษะเกษ
4. จังหวัดบุรีรัมย์
5. จังหวัดชัยภูมิ

1.5.4 กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย หมายถึง กลุ่มที่ว่าด้วยกิจกรรมสร้างนิสัยทำนุยม เจตคติและพฤติกรรม เพื่อนำไปสู่การมีบุคลิกภาพที่ดี ประกอบด้วยวิชาจริยศึกษา ศิลปศึกษา พลศึกษาดนตรี และนาฏศิลป์

1.5.5 วิชาพลศึกษา หมายถึง วิชาในหลักสูตรกลุ่มประสบการณ์กลุ่มสร้างเสริมลักษณะ นิสัย ในหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

1.5.6 หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

1.5.7 การใช้หลักสูตร หมายถึง การดำเนินจัดกิจกรรมการใช้หลักสูตร ในด้านการแปลง หลักสูตรไปสู่การสอนการจัดปัจจัยสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ และการจัดการเรียนการสอนที่หาให้ การใช้หลักสูตรบรรลุผลตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร

1.5.8 การนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง สภาพความเป็นจริงของโรงเรียนในการแปลง หลักสูตรไปสู่การเรียนการสอน วิธีการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งการจัด ปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียนที่จะเอื้ออำนวยต่อการนำหลักสูตร

1.5.9 โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง หมายถึง โรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ ประถมศึกษาแห่งชาติ ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมืองของจังหวัดที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.5.10 โรงเรียนที่อยู่นอกเขตอำเภอเมือง หมายถึง โรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ ตั้งอยู่อำเภออื่นๆ ที่ไม่ใช่อำเภอเมือง ของจังหวัดกลุ่มตัวอย่าง

1.6 สมมติฐานของการวิจัย

1.6.1 ผู้บริหารกับครูผู้สอนพลศึกษา มีปัญหาการใช้อัตลักษณ์หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยในวิชาพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ไม่แตกต่างกัน

1.6.2 โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่นอกเขตอำเภอเมือง มีปัญหาการใช้อัตลักษณ์หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยในวิชาพลศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 แตกต่างกัน

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ผลจากการศึกษากันพบว่า จะทำให้ทราบปัญหาการใช้อัตลักษณ์สร้างเสริมลักษณะนิสัยวิชาพลศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในหลักสูตร ประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

1.7.2 เพื่อให้ทราบปัญหาการใช้อัตลักษณ์ของผู้บริหารกับครูผู้สอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยวิชาพลศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

1.7.3 เพื่อให้ทราบความแตกต่างในปัญหาการใช้อัตลักษณ์ ระหว่างโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง กับโรงเรียนที่อยู่นอกเขตอำเภอเมือง เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการใช้อัตลักษณ์ให้ได้ผลดี